

Збірка віршів
студентів Уманського державного
педагогічного університету
імені Павла Тичини

ЗМІСТ

Природничо-географічний факультет	4
Факультет філології та журналістики.....	6
Факультет іноземних мов.....	11
Факультет фізики, математики та інформатики.....	14
Факультет початкової освіти.....	16
Історичний факультет.....	24
Навчально-науковий інститут економіки і бізнес освіти.....	27
Факультет інженерно-педагогічної освіти.....	28

Уже вдруге цьогоріч за сприяння студентської ради Уманського державного педагогічного університету імені Павла Тичини наші студенти мають змогу публікуватися у студентській збірці віршів.

Осінь –це надихаюча пора року, яка не пройшла безслідно повз українську молодь. В цій збірці поєднані романтичні та патріотичні нотки, якими читач безумовно зможе насолодитися.

Це видання присвячене Дню української писемності та мови – святу розвитку державної мови, яке щорічно відзначається 27 жовтня. Українці завжди трепетно та з повагою ставилися до цього свята і традиційно, пишуть радіодиктант всією країною. Щиро вдячні кожному, хто говорить, думає та пише державною мовою.

Приємного читання!

Кохай! Кохай, неначе вперше, кохай,
коли кричить душа. Від смутку, болі чи від щастя.
Коли горить вогонь в твоєму серці.
Кохай, як сонце розцвітає вранці,
Як веселка в небі після грози грає.
Любов – це магія, що нас зближає,
Нехай вона тебе від смутку віддаляє.
Любов – це музика, що в серці грає,
Любов – це сила, що здатна нас обіймати.
КОХАЙ! Кохай, коли втрача надію!
Це глибина ніжності й пориву...
яку ми так шукаєм...

Віка Вітковська

Промінчик щастя

Не знаю я, де щастя те існує
І де країна мрій.
Не знаю я ні збудження, ні сну,
Ні тіні суму і страху.
Не знаю я, де щастя те існує.
Та знаю тільки те, що воно є.

Й, шукаючи дорогу променисту,
Згадаєш ти життя своє.
Згаєш миті щирі і всі забуті дні,
Які спалахують у пам'яті ясній,
Які не мають спокою, життя,
А мають лиш надію кам'яну.
Я хочу зануритись в пітьму,
В холодну, темну і зовсім не привітну,
Побачити надію та мету,
Що виринає з мороку у місячному світлі.

Олена Штербава

Чому вмирають ті, хто мав би жити?
Чому вмирають молоді?
Їм би ще жити й жити,
Їм би ще й жити на крилі.
І обірвалось життя вмиць,
І згасло сонце, погас місяць,
І впав туман.
І спалені мости...
І ось уже життя скінчилось...
Прощайте, небо й голуби...

Олена Штербава

Сон

Мені приснився сон один,
Я так щаслива була в нім.
За сім хвилин передивилася усе життя своє,
Не знала, скільки сліз і болю принесе.
Я бачила, як мати
Мене маленьку колихала,
Про чудний світ розповідала.
А я, мала, хотіла гратись,
Не слухала слова її,
Тонула я у своїй млі.
Дитинство пам'ятаю досі я,
Але ті дні вже промайнули.
І я майже доросла,
Пишу свої вірші,
У них пишу я про любов, страждання,
Ну і, звісно, про свій біль, кохання.
Рахувались злі і добрі мої вчинки,
Їх вдосталь в мене за життя.
Піду я в рай чи в пекло?
Мене цікавило питання,

Лиш підійшло все до кінця,
І в мить прокинулася я...

Олександра Козавчинська

Спинятиму кров
Витиратиму носа
Ходитиму боса
По битому посуду
Писатиму прозу
Втрачатиму розум
Ковтатиму слюзи
Все що завгодно
Не пригадаю жодну кляту пораду
Аби забути про зраду
Виглядатиму жалюгідно
Ховатиму очі, збиті коліна
Горло лоскоче
Після промов
Зосталась лише огида

Галина Куру

Червоний на нігтях [лак],
Червоний [помада] на вустах,
Червоний у бокалі [сорт вина]
Червоний в судинах [sang]
Червоний у думках [агресія]
Улюблений колір, звісно ж, лаванда

Кажуть, заспокоює все червоне
Брешуть! точно брешуть!
Лише розпалює пристрасть
[хах, теж червона!] до порфірового

Галина Куру

Сон під зимовою ковдрою
Гарячий чай
Потім гарячий душ
І це все у літню спеку
Поки не довелось втрачати тиску
пульсу
Викликати швидку
Але без цього ніяк
[потекла туш]
Це все давало спогади
Про пекло
[її дім]
Тріснуло раптом
дзеркало
Від спеки
різних пантомім
рим
і танцями
чорт із ним.

Галина Куру

ТРИВОЖНІСТЬ

Крадеться дощ до моєї голови.
Все голоснішими й голоснішими краплями.
Скло захищає мене від грози,
Та вона поруч, що б там не трапилось.
Я слухаю, як розбиваються краплі,
Я бачу блискавки відтінь в мені.
Це стихія, її не стримати раптом,
Вона існує сама по собі.
Їй фіолетово, що буде завтра.
Вона в моменті, в гармонії дій.
А мені вже пора іти спати,
Лиш вгамую думки в голові.
А завтра на повні груди вдихати:
Вільне повітря і звільнений час.
Проте зараз мені б встигнути спати,
Поки чую грози тихий бас.

Марина Зарудняк

КОЛИ ПРИЙДУТЬ ПОГАНІ ЛЮДИ

Коли прийдуть погані люди,
І на танках будуть стріляти,
Ти пам'ятай, що я тебе люблю,
І не буду тебе покидати.
Коли від'ють двері до хати,
І застигне налякана мати,
Я кухонним ножом буду битись,

Мені немає куди утікати..
Коли стіни здригнуться і впадуть,
Від істерики тремтітимуть руки.
Я знаю, що мене захищають,
І про тебе не можна забути.
Відтепер не чужі це всі люди,
Не далекі: це дядько, це тато.
Я на двісті відсотків упевнена:
Щоб я жила, вони будуть вмирати.
Можливо, завтра я не прокинусь
Або прокинусь від клекоту бою.
Хто б не вибив ті двері залізні,
Мое серце навіки з тобою.

Марина Зарудняк

Ми всі чиєсь невипите вино
І не почата пачка сигарет.
Ми – спогади, забуті вже давно
І у майбутнє втрачений білет.
Із попелу відродимося знову,
Пусті надії випалять дотла.
Вже в перший день відчуємо утому.
Є ще бажанчі прожити аж до ста?
Нам на заваді стане повінь перепон,
Не перетнем любовних перехресть.
Та в пам'ять відведи один закон,
Бо все минає, лишається лиш честь.

Ліна Ткачук

Дівча було невинне й молоде,
Оголювала душу хлопцю радо.
Якби ж її навчили де-не-де,
Що це не принесе йому розради.

Обманом він манив її до себе,
До рук своїх жадливих і не тих,
Котрі у ранок пригорнуть до себе,
І серце змусить битися під дих.

Очі сліпі. Дивися серцем, люба.
Заснеш і не прокинешся уже.
Забудь обіцянки, бо милий згубить
І розчаруєшся, бо бач – кохання вже не те.

Його брехливі очі й чесне серце
Не бачили потіхи у очах.
Ти ж відчувала потяг тіл у серці,
Немов волошки у ясних полях.

Згубила себе дівчина, одначе,
Забула, хто вона і нащо тут живе,
Зганьбила свою душеньку пропащу,
Закрилась у собі й гада – переживе.

І згадує, як її пестив хлоп словами:
«О люба, пташко, я клянусь: коли я з вами,
То почуття мої безмежні, неозорі,
Я мов той янгол – цюотливий і напівпрозорий».

Немає більше місця для любові:
У неї в серці чорна пустота.
Пообіцяла не підкорюватись долі,

Бо ж згубить знов те янгольське дитя.

Ліна Ткачук

Лібертанго

Я поведу нас двох у лібертанго
Вимолювати всі твої гріхи.
Будемо пити каву на світанку,
Розділимо на двоє три світи.
Той, що був першим, досі не забуду.
Чарівність хмелю, ночей голубих,
Де відчувала сором за спокуту,
Хіба ж украсти серце – то є гріх?
У другім світі сонце. Не яскраве.
Але такі солодкі поцілунки в травах.
І до нестями погляд твій лукавий,
У ті роки здобув егоцентричну славу.
Про третій світ скажу тими словами,
Котрі ти гордо виборює в облаті,
Забув про гордість, шепотів губами:
«Ми проти всіх світів, разом будем, кохана!»

Ліна Ткачук

Попелом

*І попелом розсиплеться душа,
Залишена на мокрому узбіччі.
Чи кожне серце ця надія полиша,
Коли і розум твій, і твої почуття
Розгублені і повні протиріччя?*

*В цю тиху ніч і тихую годину,
Коли душа розірвана болить,
Згадай ту мить і ту людину,
Яка змогла в тобі той вогник запалить.*

*І хоч слова давно мовчать,
В душі ти хочеш голосно кричать.
Про пережитий біль, солоні сльози,
Про рани, що так сильно кровоточать...
Та мусиш все ж мовчати.*

Марина Крупніченко

Зізнання в коханні.

Задивляюся в твої очі, такі гарні.

Я в них бачу зоряний місяць.

Яскравий, як твоя душа.

Не можу я прожити жодного дня без тебе.

Думаю щосекунди про тебе.

Не вмію я брехати, але вмію любити.

Не вмію мовчати, але вмію говорити про кохання...

Владислав Заєць

Це був би шлюб, що укладається на небесах,
Але він надто сильно кохає, а вона тоне в інших очах.
Це було б рідкісне, одне на мільйон кохання,
Але недовго вони двоє розмовляли до світання.
І вже зараз всю правду не буду приховувати –
Навіть зайняту, він її знову готовий закохувати.
Але немає вірного для цього моменту –
Боїться він віддати останню золоту монету...
Це був би шлюб, який оберігають янголи,
Проте не зберегли почуття її грішні боги.
У нього в серці ще кохання, що вже назавжди,
Яке не ведеться на інші підлі усмішки.
У неї, на жаль, до нього вже нічого немає,
Тому всі на небесах спостерігають як у Бога музика грає,
Але вже не весела, а найсумніша.
Як жаль, що вона для нього досі найрідніша...

Катерина Васильченко

Сон

Може, це був просто сон.
Хтось сидів навпроти мене,
Розказував відверто щось для серця мого.
Питав, як можна допомогти, і що можна на вухо тобі казати.
Я слухала уважно, але не могла нічого розібрати.
Жодна мова у світі не така, як у нього.
Може, це просто сон.
Може, цей хтось насправді ніхто.
Ні бачити, ні чути не могла.
Відчувати, скоріш за все, а може, й навпаки.
Я не боялася його відчути.
Він знов питав, чому сумна.
Це просто сон. А може, це страшна реальність.
Коли я хочу бачити всіх, але не себе.
Приходить хтось чужий, який мене взагалі не знає.
Для чогось каже незвичайною мовою слова.
Речення його в душі залишаються шрамами.
Я не знаю, про що він говорить.
Це занадто красиво і взагалі не страшно.
Такого у мене ще ніколи не було.
Коли питаю, хто ти? Мовчить.
Коли питаю, звідки ти?
З душі.
Почула голос.
Знову знайомі голові слова.
Так приємно від нього чути щось хороше.
Він говорить так влучно і так гарно махає руками.
Каже мені, що всередині у мене пустота,

В якій губляться люди.

В якій з якихось причин гублюсь і я.

Знову питає: чого ж така сумна, дівчинко моя?

Що у тебе сталося?

Я знаю. Це сон. Нікого тут немає.

Я в тобі. Попри пустоту.

Ти чуєш і знаєш, хто я.

Не бійся казати вголос своє ім'я.

Не бійся помилитися, на це й життя.

Не бійся вмирати, після себе щось залишати.

Покинь свій сум, засип мені ним мої рани.

Це не буде сіллю, чорним перцем.

Це буде початком нового, спокійного життя.

Без образ на рідних.

Без поняття, що таке сумне життя.

Не спи завтра знову цілу ніч, я знову прийду до тебе.

Знову загублюсь в пустих твоїх очах.

Не думай, я не сон.

Я хтось із душі.

Той, хто вічно буде з тобою.

Ніхто не знає.

Не відчує.

Лише ти і лише я.

Кожної ночі, в три.

Знову прийду, буду навпроти. Біля серця та твоїх очей.

Я весь твій біль, заберу собі, щоб ти відчувала радість.

Не бійся мене, частіше клич.

Хоч я потворний, в ранах, в крові та сльозах.

Але тебе зроблю щасливою.

Без горя, відчаю, і сліз.
Я все погане заберу собі.
Ти у мене надто для такого чарівна.
Клич мене частіше, я прийду, хоч буду при смерті.
Хоч буду поранений, вбитий.
Для тебе воскресну,
Віддам тобі всі свої сили.
Лише клич, тільки, прошу тебе, не бійся.
Я врятую від усіх.
Я врятую тебе від усього.
Навпроти тебе сидів твій хтось.
Твій... сон.

Олена Тимошенко

Ta présence

Який сенс заперечувати щось?
Чинити опір собі неможливо.
Ваш голос досі лунає в моїй голові.
Не важливо, що я роблю чи кажу.
Ваша присутність просто не зникне.

В моїх думках так часто ви, і я почуватися божевільною.
Як музика, яка не перестає грати.
Я хочу спати, не думаючи, де ви.
Хочу знати, коли я зможу відпустити.
Хочу знати, коли без вас зможу жити.

Все ще я прагну вашого дотику,
Навіть коли я кажу, що це не потрібно.

Я напевно ніколи не зможу відпустити.
Бо вас настільки немає, що ви скрізь.

Почуття та думки приходять і йдуть.
Але ви залишаєтеся в моїй голові.
Намагаюся прийняти це і йти далі.
Але що все ж таки буде у тому фіналі?

Олена Тимошенко

«Я»

Я – сутінки, що зникають наприкінці дня,
моя душа спокійна, а серце мирне.
Очікування присутності більшого світла. Її?

Я – хвиля, що розбивається об берег.
Пристрасть, яку не вгамовує час.
Я – лист, що танцює на вітрі, жива, живу своїм життям.

Я – маленька іскорка.
Небачена, але ніколи не згасну.
Моя душа – це схід сонця, який чекає дня.
Я – яскрава зірка в нічному небі.

Я – солдат, який бореться у добром бою,
у пошуках мужності та сили.
Моя душа – це паливо, яке тримає мене,
Сила, яку ніхто не бачить.

Я – надія, що ніколи не згасне,

підживлена внутрішньою силою.

Я – невмируще полум'я,

світло, яке ніколи не тьмяніє.

Олена Тимошенко

Солдат

Солдат

А скільки ж в цьому слові сили, мужності й краси.

Він. Солдат.

Він боронить нашу з Вами Україну,

Спиною захищає нас від загарбницьких ракет,

Гострим розумом відстоює свободу.

Хоч не їсть, на жаль, він такий як дома, мамин борщ,

Хоч не спить, на жаль, він на такому зручному, як дома, ліжку,

Хоч і плаче, але вже не татові в плече,

Хоч думає, що все уже закінчено,

Але це – тільки наш початок.

Любов від дружини, віра від матері, сила від батька, турбота від дитини,

Я не знаю, про що він думає кожної хвилини.

Але він солдат.

І у цьому його велика сила.

Він свято вірить в нашу перемогу.

У свою відстояну кров'ю дорогу.

Він повернеться додому.

До рідної хати.

І буде пісні своїй дитині на ніч співати.

Він буде жити!

Але уже не в моїй прекрасній про нього уяві.

Олена Тимошенко

Надворі була зима.

Тоді ще прокидалась вдома...

- Сьогодні ти не йдеш до школи.

Радісна я, бо не вивчила англійську.

Тоді не знала артилерію сусідську.

З того ранку все пішло не по плану.

Я почула звістку погану.

Схвильовано сказала мама;

- Війна почалася...

Надворі була зима.

Надворі війна.

Маленька дитина питала «то грім?»

А то сусід зайшов у наш дім.

І ці дзвінки посеред ночі...

Я бачила стурбовані батьківські очі.

Батько завжди каже нічого не боятись.

А мені так хочеться з вами всіма обмінятися.

Побачити, почути та все як сон забути.

Але, я впевнена, все буде добре,

адже нас захищають герої!

Інна Дорофєєва

Уквітчаний селянський цвинтар.
На ньому вісім прапорів.
Це вісім тих, хто не побачить
Вже синьо-жовтих кольорів.
Вони були, та вже не з нами.
Герої! В пам'яті завжди!
Хто захищає нас завзято...
Смерть, Маріє, відведи.
Багато хто зараз далеко.
Забрала їх клята війна,
Та є надія, що вже скоро
Закінчиться вмить вона.
І сміх веселий знов полине.
Тати візьмуть до рук дітей,
Сини обіймуть усіх рідних
В честь дивовижніших вістей.
Мама знову дітей побачать –
Захисників і захисниць.
Дай Боже, щоб війна скінчилась
І не було більше гробниць.
Гробниця й прапор України –
Це кожен мешканець узрів.
Уквітчаний селянський цвинтар.
На ньому вісім прапорів...

Діана Терентьєва

*Я наче звичайна рятувна шлюпка
У відкритому морі цього життя.
Забираю тих, хто без сили вже тоне
В надії на краще, яскравіше життя.*

*О, я не великий корабель, навіть не човен,
Не зможу витримати я і десятків людей.
Часто я на своїй життєвій дорозі
Підбираю вже вщент розбитих людей.*

*А далі, коли зцілені всі душевні рани
І людина в силах доплисти сама,
Я відпускаю людину назавжди,
Хоча залишаюсь розбита сама.*

Марина Франко

Чому я досі закохана в твої очі?
Чому так важко відвести свій погляд на мить?
Хіба ж це так класно, коли серце наповнює смуток,
Що в цих очах не знайду я спокій?

Ох, як же сильно мене ваблять ті очі!
Недарма кажуть, що то відображення душ.
Хоча я і досі не можу збагнути,
Чому ж саме в твоїх очах я хочу втонуть.

Найкраще в людині – то очі.
І це факт. Кожен, мабуть, знає про це!
Можливо, того я так люблю ті очі,
Бо це – найгарніше, що в тобі є.

Так, я досі закохана в твої очі,
І не хочу навіть знати, чому.
Колись, може, потрібно мені буде зізнатись,
Що все ж таки в них я тону.

Марина Франко

Поети складають вірші,
Музиканти співають балади,
Художник пише портрет,
Тої дівчини, яку випадково побачив.

І всіх в голові лиш одне:

Кохання, любов, насолода.
Вони знають, що точно колись
Дізнаються, що це за слово.

Я чула ту пісню... Давно.
І бачила ті самі картини.
Так як вони полюбили,
Мабуть, ніхто ніколи і не зуміє.

Поет пише про невзаємну любов,
Музикант заморений вже не зможе співати,
Художник знає, що не побачить її.
Ніщо вже не зцілить ті рани.

Марина Франко

Я сьогодні бачив її. Неймовірно.
Скільки грації, вроди, мистецтва,
Лише погляд один так незмірно,
Заворожує. Сон. Про що йдеться...

Забуваєш всі сенси й завчені рими,
Щоб її описати, замало лиш слів.
Теплий вітер буває нестримним,
Як і тут, шалений порив почуттів.

І сказавши лиш слово «Привіт»,
Поринаючи в погляд на миті,
Бачиш сон, де вона – немов цвіт,
Любий колір мого оксамиту.

Анонімно

Вони кохали двоє...
Вона його,
А він – її.
Але чомусь так склалась доля,
Вона – не його,
Він – не її
Кохання, часом, завдає болю.
Такого болю ладна вмерти,
але душа її в надії, почути
«люба» з його вуст.
Буває сонце світить як для них,
а з часом хмари небо закривають
і лие дощ, а в тім дощі
крики сердець, що не сплелись.
Та крику вже не чути,
лиш тихий стогін,
та відчує кожен, скільки болю
в тому тихому стоні.

Ірина Звірянська

Сьогодні вечір, по-справжньому, чарівний.
Чи то може мені здалось?
Осінній лист, що падає на землю,
немов таки і шепче «золота пора».
Так ясно зорі світять, можливо, я знайду себе.
В вечірній тиші, ходячи по місту,
роздивлялася прохожих,
та гадала «які всі різні, та прекрасні».
Люблю гуляти в самоті,
все, що треба – чашка лате та музика спокійна .
Похід у парк як терапія, д
умки всі зайві прибирає і зачаровує красою.
Чудові краєвиди затуманюють невдачі, сум,
дурні думки, які тривожать рано вранці .
Прекрасний вечір, закохана я в нього.
І, хоч люди і говорять, що осінь найжахливіша пора,
та не для мене ці слова .
Для мене осінь – найчудовіша пора.

Ірина Звірянська